

FORRAI ESZTER
FELHŐSZAKADÁS

Versek, 1998-1999

Dorosz Károly illusztrációival

Széphalom Könyvműhely, 2001

TARTALOM

Felhőszakadás
Michel
Sugárérintés
Hogy elfelejtselek
Megkereslek
Tüdőd lombkoszorújából
A skorpió halála
Michel
Clochard a Tisza Kálmán téren
Halálod napja
Tengertánc
Tangó
Alvajáró
Magány
Tűz láng
Tűnő lépteid
Falak mögött
Születés
Búcsú Aliztól
Még érzem
Haldoklik a világ
Kezdetben volt a szín
Zörgess rám
Hajó
Téli fák
Mégmérettél
Indulataink
Fényes fürtjeidből
Kezed
Hollandia
Álmaim hőse
Kormánykerék
Testkiáltó
Séta a Palais Royal kertjében
Fényem, napsugaram
Jéghegyek
Kiírni a fájdalmakat
Napfogyatkozás
Szélcsend
Az őszen palettája
Bourget-tó
Álom
Napot, vizet
Levél helyett
Utószó

Felhőszakadás

Szivárvány fest

A szürke ég vásznára

Körkörös táncot –

S hirtelen,

Felhőszakadás

Zuhog az eső;

Síratom halottaim

Kabátom gallérját

Megszaggatom,

Sírkőre követ teszek

S verssorokból

Koszorút fonok.

Michel

Mielőtt lehunyod szemed
Fehér lapok párnáján
Hősöm, képeim ihletője,
Ha elalszol
Kioltod sugaraim
Távozol –
Angyalként zuhansz
Felfelé –
Már nincs légörvény
Tüdőd kitágul
Kereklombú fák
Táncolnak körülöttem

Nem engedté
Búcsút mondani –
Hiszen randevúnk lesz
OTT
Örökre
Vársz.....

Sugárérintés

Sugárérintéssel
Minden sejtem kinyitottad

Elvarázsolt kastélyban
Őrizz!

Temess vörös árnyéktakaróra!
Temess ősz halántékpárnára!
Temess mély hangokra!
Temess símogató ujjakra!

Sugárérintéssel
Minden sejtem befutottad.....

Hogy elfelejtselek

Hogy elfelejtselek,
Struccmadár leszek
Földberejtett fejjel –
Kereslek a gyökerekben

Hogy elfelejtselek,
Folyómederré válok
Jeges vizek áramlanak bennem
Bársony homokból építek utakat –

Hogy elfelejtselek,
Hókristállyá válok
Ősz hajú koldusokra
Hópaplant teszek –

Hogy elfelejtselek,
Megásom síromat
Örökhűséget esküdve
Fehér orgonazenében –

Hogy elfelejtselek,
Feltámadok,
Mint az angyalok
És belédtemetem életem.....

Megkereslek

Megkereslek,
Mert vársz valahol
Talán megtalállak,
Ha te is akarod –
Utolsó ölelés
Szenvedélyes feledés
Múltam
Szerelmem
Ébresztem
Szemedben –

Tüdőd lombkoszorújából

Tüdőd lombkoszorújából
Füstkarikák szirmai szállnak,
Szavak varázslója Gainsbourg
Milyen lehet az arcod
A koporsófedél alatt?
A vigyorgó halál
Szivarokból rakott párnát a fejed alá,
Cigaretták mozaikkockáiból,
Készült paplanod
Új birodalmad már régóta várt –
Árvák lettünk nélküled,
A sanzonok várják
Hogy a túlvilágból felénkfűjjad
Füstkarikáid kottafejeit
A lét öthúrú párhuzamos vonalán....

A skorpió halála

Búcsú nélkül távoztál
Számptalan szerelmes versem hőse
Skorpió-október szülötte
Most vízvilágod ringat
Befelé fordítod tekinteted
S én sírköveden ülve
Várom, hogy jelezz,
Még élsz – tudom,
hogy lüktet valahol
Könyveim lapjain
SZIVED.....

Michel

Még temetésed napját sem tudtam
Csak lányod jelezte
Az üzenetrögzítőn,
hogy „meghalt Michel”
Távirati stílusban
Kattogtak a szavak
Halántékomon
Hideg verejték,
Kezed, szép ujjaid
Most imára kulcsolva –
Bezárt sírkövedre
Rózsát sem tettem
Öröklétben lángolsz
JÓNÁS-ként elnyelt a túlvilág
S birodalmad
Már végtelen –
Hatalmas vagy
Szerelmünk pecsétje
SZIVEDEN....

Clochard a Tisza Kálmán téren

Kopaszra nyírt fejed
Vernéd a falba,
Ha lennének falaid –
Szobád mennyezetére kötnéd fel magad,
Ha lenne szobád –
Ruhád megszaggatnád
De nem tudod,
Hiszen csupasz testtel
Viseled bánatod –
Késsel vájsz húsodba
Hogy véreddé váljanak könnyeid,
Bekötöznek, ápolnak a menhelyen,
De sebeid gyógyíthatatlanok
Gyermeked asszonyod gyászolva
Roncs tested vonszolod –
Vigyorrá vált arcodon a mosoly,
Esténként sírva vigadsz talán –
Főszereplő lettél a kínok színpadán,
Tisza Kálmán téri Clochard....

Halálod napja

(1986. február 25.)

Halálod napja,
Gyászom születése
Közeledem hozzád
Kőkockákra épül
Emléked vára –
Utam spirálja
Légörvényben
Feléd vezet –
Kitárt karral vársz
Csontvázzá vetkőztetett az idő
S felöltöztetlek
Verssorok szirmaival –
Ébreszt a tücsökzene
Napsütötte sivatag felel
A Holt tenger sóízű szavára
Omer kicsi temetőjében
Gyermekeiről álmodik anyám.
Ne zavarjátok ágyúgolyókkal,
És géppuskazajjal
Békés szendergését...

Tengertánc

Egyhangúan mormolja
Sólelkű, víztestű beszédét
A tenger –
Szellőlágy táncba kezd,
Haltestű madarak
Cirógatják tarajos hullámait –
Hajóm –, a szigetestű óriás
Meghempereg zöld világában –
Agyamat ringatja
A hullámtalálkozás.
Szerelemben virult
Haléletem
Némán szólítja
Algák beszédét,
Türelemért fohászkodik a csend,
Sós tengerölelős estém
Ne vidd el éjszaka!
Borítsd rám az eget
Búvárruhának.....

Tangó

Szorítsd, szoríts
A tangó ritmusára,
Érzem tested,
Függőlegesen szállunk
Neved sem tudom,
Csak szárnyas hajad szökesége
Ébresztette fel
Repülni vágyó szárnyaim.
Skorpió,
Mint Ő volt,
Szoríts hogy elfeledjem
Halott szerelmem..

Alvajáró

Alvajáró,
lélektépő,
ingaléptű,
terhes felhő –
kéknézésű
Angyalsúlyú –
Tarkómon
illatod –
tómélységű –
harap karod –
Olló-skorpió....

Magány

Akartam,
Hiányzott
A magány.
Most súlya
Vállamat sújtja.
Akartam,
S most büntetés a magány.
Felettem felhők,
Alattam tenger,
Sós könnytavak,
Közöttük evickélek
HOVA?
MEDDIG?

Tűz láng

Tűz, láng,
Felcsapódó
Dárdanyelve
Felesel
A parázserkölc
Temetőnyugalmára –
Befedi gömbvilágod
A család –
Polipkarjai közül
Kilépsz,
És elindulsz,
A pamacstalpú
Macskaszörnyek
Szerelme vár
Vulkánerdőkben...

Tűnő lépteid

Árnyékod öleltem,
Messze sugárzó
Különc lényed –
Tűnő lépteid mögött
Megbüntetett angyalaink,
Indulatjaink szökőkútja villog.
Lányom rózsaszín szobáján árnyékom,
Merdek falaimon
Szemek kérdőjelei,
Homorú páncélodból
Lépj elém,
Válaszolj...

Falak mögött

Falak mögött
Arcod árnyéka,
Villámok világa
Falak mögött –

Eltűnt napsugaram
S vele a remény,
Holddá vált a föld
Csillagokon járok
S kettőnk tejútján
Szendereg a fény....

Születés

Mennyi fényt áraszt
Rejtett születésed
Tűzből lopott
Szendergő parázs
Lelked izzik,
Mint pislogó lámpafény
Napról napra hívlak:
Jöss-e már,
Hívsz-e már
Kendőzött világod tárd ki!
Hatalmas csenedből
Sikolts egyet,
Érkezz!
Várlak!
Bíborvörös fényben
Örömkönnyes vérben
Szakíts utat magadnak....

Búcsú Aliztól

Megszólaltál,
Hangod megérintett,
Álmodtam,
Vagy valóban
Elrepültél
Egy messze birodalomba –
Festőállvány előtted
Kezedben ecset,
Felémintesz
Rámszórod a csillagokat
Gyerekkorunk kockáiból
Építéd várad,
Telihold, szivárvány mögötted,
Lebegésben fekszel
Öledben barnafejű fehértestű kutyád „Stefi”
Simogatja fáradt
Légszomjtól megtört tested
– Szólj egy szót!.....
Unokád,
Boldizsár, elindult, egy éves dülöngélő herceg...
Elkeseredetten... Nagymamát keres....

Még érzem

Még érzem karod körzőinek
Rajzait bőrömön
Virágszirmokká csókolt szájamon
Némán lüktet a vér
Sátradban meginognak a tartóoszlopok
Szemünk fény csóvájában
Szunnyadó állataink
Beborítanak az algák
Lótuszok nyújtózkodnak a hajód előtt
Bokrok tükörképe a tóban
Ébred az erdő
Rólunk álmodik a táj
A Márna völgyében
Vadkacsák, sirályok hattyúk játéka
Kormánykeréken szunnyad fekete fehér macskád
Hűséggel őrzi játszótársát Charly, a kutyád
Noé bárkája lett a hajód
S benne egy létra az égig vezet.

Chateau Thierry, 1998. aug.

Haldoklik a világ

Naponta temetnek,
Temetetlen tetemek
Koporsóvá vált múzeumfalak
Kilátó toronyból
Szögesdrótok sugárútja
Testvér testvért öl
Öklendező anyák
Nézik gyermekeik
Erőszak szülötte mind
Fák kicsavart törzse kiált
Örök álmra születtek
A nyitottszemű galambtetemek
A világ haldoklik,
Megsimogatnám
De a félelem lefogja kezem

Szarajevó, 1994.

Kezdetben volt a szín

A hajón élsz,
Szoba, festőállvány, műterem
S benne te magad –
Ecsetvonások szavaid
S a zene ritmusára billennek
Növényeid metronóm ágai
Lépkedünk majd futunk
Szalagtépés iramunk
Kezdetben volt a szín
S aztán az ige
Megvetetlen ágyadban
Tegnap ülések nyoma
S a kerek ablakon átsütő holdsugár
Az Eiffel torony szétvetett lábai között
Világítja ezt a kezdődő szerelmet...

Zörgess rám

Zörgess rám
Mindenmagaddal,
Fejts ki ködömből
Csépelj szépeddé,
Faragj,
Faragj,
Magunk bálványává –

Hajó

Rajzolod, fested, színezed
Életem fehér lapjait
Fény árnyék
Hullámhegy
Hullámvölgy
Hajód – úszó műterem
S már elindulunk
A Szajna téli álmát alussza
Az Eiffel-torony csúcsát
Ködvatták öltöztetik
Holdlampion, mint karácsonyfa dísze
Leng fejünk fölött
S megszólal asztalunkon a teáskancsó
A csészek csilingelnek
A poharak csúszkálnak
Ahogy meginog a hajó
Ágyunk követi a bódító ringatást
Te rajzolod s én írom
A részeg hajó történetét...

Téli fák

Sugaras ujjaiddal
Kapaszkodj jégcsapok oszlopára
Hajtsd le fejed hóbuckákra
Ősz palettájából
Vérző színek szivárognak
Ágkarjaid remegnek kiáltoznak
Meleg sorokkal takarlak –
Mozdul az ég
Hópehelypaplan zuhan
A karcsú törzsre
Ősz fürtös fejed
Hajtsd le csupasz testemre
Csókot lehel a tavasz a télbe –

Megmérettél

Megmérettél
Tested színes virágok mézéből
S szirmok ötvözetéből
Tömény ízt ad –
Angyalkórus körülötted
S holland tulipánokból
Észak fénye száll.
Megint szárnyal a hajód
Zöld, vörös bársony tengerre viszel
Megmérettél,
Belém, velem,
Általam
Együtt
Végzetesen
Hozzámillőnek
Találtalak.....

Indulataink

Indulataink hullámzó tengerében
Védtelen bárka – csak lebegek
Fölfelé szálllok, ha hívsz
Lefelé zuhanok, ha hallgatsz
Bánatom, mint fekete palást beborít
Nincs mentőövem e szerelem ellen
Csak az elemek: tűz, víz s a levegő
Elégnék egy éjjel, fulladnék nappal
S a víz siratna el végtelen könnyeivel –
Mindent kifejez kettőnk ozmózisa:
Versek, képek születnek,
Tanú vagy, olvasóm,
Cinkostársam, nézőm

Fényes fürtjeidből

Fényes fürtjeidből
Hullajtsd rám szirmaid
Ágkarjaidból rügyek pattannak bennem
S tavaszra virág leszek
Csak szélvihar ne jöjjön
Mert törékenyen várom
A hervadást a halált
Óvj szép szemeddel
Takarj bársony estéinken
Védj
Védj
Szemverés ellen
Szikrázik a hókristály ablakunkon
S kicsi kályhánkban
Zenél a tűz
Január van, zimankós hideg...

Kezed

Favágó,
Kötélhúzó matróz,
Kormánykerekeket forgató kapitány,
Ecsetjével viaskodó festő a vászon előtt
Varázsló
Kezed –
Karmester,
Összehangoló,
Felhőtsimogató,
Kemény mell után nyúló
Selyemharisnyát letépő
Fiadat vállonveregető
Kezed –
Nézem
Boldog
Úszó hajód
Napra nyúló
Függönyön keresztül.

Hollandia

Még nem tudom
milyen a tulipántenger,
Sem a szélmalomsuhogás,
csak képzeletemben él a táj –
s benne „bolygó kapitány”
Festőm, ki beborítsz fényeiddel
Nem hagysz más után nézni –
A tenger talán elfelejteti velem
Hajód zöldjét s benned, veled ringatást,
Messze szállok, új zenére
s színekre hangolom verseim –

Álmaim hőse

Szerelmet gyártottam
Érintés, vágy és csók-lépcsőkből
A szenvedély várára zászlót tettem
S az érzékiség talajára állítottam
Hősömet, favágómat, –
Sudár törzséből
Hajladozó ágkarjaiból
Csináltam bűvös gépet
Ölelt, ha akartam,
Suttogott szellőlágyan,
Sosem volt forró, lángoló
Csak tükör-tó szeme –
Melyben megfürödtem s hajókáztam messze vizekre,
Bach zenéjére. Bé-mollban;
majd szaxofon szellő húzott el mellettünk,
S ő kormányozta vitorlánkat
Ezüst fürtjei falevélként vibráltak fejem felett
Néma ajkáról lágy mosoly fakadt,
S a hold világította márvány fehér homlokát.....

Kormánykerék

Hajódon, vagy autódon száguldsz
Képeidből árad a szivárványos hajnal
Veled ébredek reggelente
Fémek feltöltődnek, ha hozzájuk érinted kezed
Szivek, szemek belőled táplálkoznak –

Talán megégettem szárnyaim
Mikor megismertelek
S ha madár lehetnék, messze szállnék
S csak távolról sütkéreznék sugaraidban.

Testkiáltó

Megint beszéltettedél
Testkiáltó, lélektépő
Hallgató falak között
Villogó profiloddal
Gyógyítottad fájó izmaim
Két karod vaspáncéljában
vallattál
Meddig vállalom
ezt a bársonyízű
látomástalálkozást –

Hogy kitépjelek magamból
Megtagadtalak
S letöröltem nyakamról
Vérrózsa csókjaid

Séta a Palais Royal kertjében

Mint a rabok,
falra vésem a jeleket,
A napok számát,
A viszontlátásig –
Aztán ha megnyílik a kapu
Amely hozzád vezet
Megtapintom tested,
Hogy nemcsak álom jelenléted –
Aztán elmégy
és újra visszatérek
magányom cellájába
Szárnyaid suhognak
Mikor elrepülsz
Talán papírlapok ezek
S fehér-fények
Kitekintek a kertre
Ablakom előtt árnyék,
Szendergő kutyám
S ketyegő percek,
Hallom szívverésem....

Fényem, napsugaram

Fényem, napsugaram,
szeretőm karjában
Hold leszek,
Kicsire zsugorodom,
S lángkoronát nézek teste körül
Halottak lesznek a tárgyak
Árnyékában
Csókszilánkok a bolygók,
Hulló csillagok,
Meteoritok,
Szikráznak felettünk –
Két test egy lélekké válik
Eklipszet élünk egymásba oldódva...

Jéghegyek

Jéghegyek hűvöse
Hangod fjordokat idéz
Megérintenék
Hogy felolvasszam lelked
Márványcsendjét –
Visszafojtott láva,
Elnémított visszhang
Fegyelmed, mint béklyó
Kínozza görcsberándult tested
Nincs eső
Szárzavillámok dőlnek belőled
Virágaim szélnek eresztem
Koszorúvá csak álmomban válnak
Halott szerelmünk sírjára fekszenek.....

Kiírni a fájdalmakat

Ki (s)írni a fájdalmakat
Amit érzek e percben
Sajgó seb szívemben
Lángocska
Mi éltetett,
Mi közelebb hozott feléd;
Szakadék szélén álltam meg
Szerelmünk zátonyra futott
Még szivárvány,
Még délibáb,
Még hittem, hogy feléled
De szavaid sziklájára léptem
S nem lesz többé édes szélcsend
Ringató álmodozás....

Napfogyatkozás

(1999. augusztus 11.)

Valami feszültség, az egek a felhők a szellő s a fény árnyék bűvös játéka, valami különös keresés, valami hívó közeg, felfelé nézek, szállni vágyom, hangom hallom, üzeneted, a téboly kering körülöttem, elveszek, már csak öt óra s karodban leszek, előtte még megfürdöm, az ég játékait nézem, fekete szemüvegem ma nem rózsaszín, ébredezem, veled, vagy nélküled folytatni a szárnyalást, megmenekülni tüzeidtől, vagy megperzselni szárnyaim, fény nélkül már fázom nélküled, mindjárt felsírnak a kutyák, farkasként üvölnének, mikor egy percre eltűnik a napfény, fáznak a lelkek, félnek, hogy örökre sötétség borul rájuk. Zenét, Bach fugát lehelnek felém a vibráló falevelek, még egy perc és eltűnök karod fémgyűrűiben.....

Szélcsend

Mint a fulladás
A víz, gáz s a fojtogatás áldozata
ki levegő után kapkod
Úgy nyúlok feléd
Telefonhívásod még azt suttogja
Hogy élsz,
Még reménykedem
Hogy nem mondod ki
a búcsúszót
Kávéskancsód,
Aladin csodalámpája
lehet hogy elvarázsol
S újra „kapitány” leszel
Kormánykerék kezében
Mellyel irányítod életem.

Az ősz palettája

(Új kötetem születésére)

„Szerelemgyerek”

Apád festő

Anyád költő

A kettő ozmózisából lettél –

„Az ősz palettája” nevet viseled

Troyes-ban születted

Daguet szülőorvossal, kiadómmal,

S elindítottalak

Apa nélkül nevellek

Hiszen mint a legszebb gyerek

Kilenc hónap helyett,

Négy évig hordtalak

S most felmutatlak,

Mint vérző testemből

Kitépett kisdedet,

Elindulsz

a többi könyvtestvéred vár,

Azokat is apa nélkül

Egyedül neveltem

Költői virágoskertemben....

Bourget-tó

Visszatérek hozzád,
Mint hű szerelmes,
Ki legtöbbet,
Lelkem békéjét adtad –
Hattyúvá varázsolt herceg
Szárnyával int,
Követem némán
Bármerre vezet –
Naplemente után
A sziklaóriás mély torkából
Ásít, szellőt fúj felém –
Vitorlás csónakok karjai
Evezőlapátok –
Tapsikolnak a szürkés víztakarón,
Éhes sirályok nevetése sírássá válik
Sárguló levelek szöttezéséből
Már kikandikál a Mont Blanc
Villogó fehér válla....

Álom

Combalkotta
Vályúban
Reggelig fürdetlek –
Fonom,
Könyököm,
Karom,
Fészekké –
Belebújsz
Csibeszagú
Barna fejeddel –
Pislogsz hajnalban,
S én vályúban
Füldöm már,
Annyira akarlak...

Napot, vizet

Napot, vizet fényt és meleget
Egyedül csak négy elemet
Kívánok befogadni,
Tóvilágra száműzötten
Magam....
Jönnek a levelek
Hangod helyett –
Beszélnek a sorok,
Nem pótolják kezed,
Megmerevedik bennem
A szerelem –
Aix les Bains fürdeti a tóban
Versre született életem....

Levél helyett

*„Holtan fekszik a lélek
s könnyei peregnek
dideregve, ó mily boldogság is
esős időkben aludni.”
Füst Milán*

Egyszerű vagy és igénytelen,
Nem bolygatod köreimet
Örök féltékenységgel –
Minden, amit adhatok, nyugalmad színezi,
Minden amit adsz, nyugalmadból árad
Körülöttünk csodálkozó kérdőjelarcok,
S mi, felkiáltójelek válaszolunk –
Virágszirmot fújunk le
A virágsátrú fákról –
Meglessük a begyes madarakat,
Kik szeplős tojásaikon fészkelődnek;
Naptalan esőelőtti
Haldokló őszben
A JÁTÉK vagyok
Nézd, hogy szálllok
Éveim súlytalanságában.....

Utószó

Forrai Eszter költészetével virágkorában ismerkedhetett meg csak a magyar olvasó. Sajátos életútja, nyelvi kötődései a magyar nyelv ügye mellé állították már fiatalon, ám a korabeli irodalompolitika nem kedvezett a fiatal, szép lány szerelmes hangú, lírizáló, a magánélet gondjait feltáró versei megjelentetésének.

Az irodalmat választotta. Egyetemi éveit után Franciaországba, Párizsba költözött. Évtizedeknek kellett eltelnie, míg végre költőként jöhetett haza magyar írók első világtalálkozójára.

Franciaországban ekkor már ismert, verseskötetek jelölik útját, merre jár. Nincs könnyű élete. Dolgozik, ha kell, nyomorog, mégis vállalja magyarnyelvűségét, a költészetet. Verseit is magyarul írja, noha jól beszél már franciául is.

Kétnyelvű kötetei a legsikeresebbek.

Barátja, fordítója, a magyarul nem tudó Sylvie Reymond-Lépine, aki maga is anya, egyedül él, és átérzi, megérti, belülről is feldolgozza a másik, az idegenben élő magyar nő költészetét, sorsát.

A Felhőszakadás Forrai Eszter nyolcadik kötete. Felmerül a kérdés: Kell-e hozzá utószó?

Úgy vélem, az utószó ezúttal csak háttér, felvillanó útjelző, mely a költőnő témaválasztásának újszerűségére, stílusának másságára hívja fel a figyelmet.

Hol van már a fiatal, szerelmes lány, aki szélben, hullámtörésben, országokon át igyekszik szerelméhez, keresi önmagát.

Mi történt a munkából kislányához siető anyával, aki maga helyett termoszt hagy Annácskája mellett, mert kell a pénz, kell a megélhetés, kell az idő munkára, kenyérkeresésre.

Rokonai Izraelben. Édesanyja, nővére oda várná, de nem megy, párizsi, szabad, asszonyi-ságában is kihívóan önálló.

Férfiak. Szüksége lenne erejükre, segítségükre, vágyódik is utánuk, de nem megy, nem tud háziasszony, feleség lenni. Nem tud megnyugodni.

Keresi tehát önmagát, az önkifejezés különböző módjait. Verset, prózát, regényt ír, tudósításokat küld nemzetközi lapoknak, utazik, de főként víz mellett, enyhe szélzúgásban, szerelme karjában érzi jól magát.

A Szajna partján ülve a Dunára gondolhat, de odaképzelteti magát akár Izraelbe is. Mélyek a sebek, újra és újra feltépődnek, gyógyír kell, hát írja, írja verseit, költeményeit.

Kiállításokra jár, képzőművészekkel találkozik. Őket is megihletik szavai, írásai. Szerelmes lesz egy holland festőbe. Nagy találkozás, egymás művészetét erősítve közös kiállításokat, felolvasóesteket szerveznek, de nem élnek együtt.

Itt kell keresnünk a titkot, Forrai öntörvényűségének titkát... Hiszen annyi mindent elvesztett már. A holocaust megölte családtagjait, férje elhagyta, barátai távol vannak tőle. Nem kötődik, nem akar kötődni semmihez és senkihez, szabadon szárnyal, mint a szél vagy a felhők.

Felhőszakadásban is halottait siratja, verscsokorból fon sírjukra koszorút.

*„Akartam,
Hiányzott
A magány.
Most súlya
Vállamat sújtja.
Akartam,
S most büntetés a magány.
Felettem felhők,
Alattam tenger,
Sós könnytavak
Közöttük evickélek
HOVA?
MEDDIG?”*

Magány című verséhez nem kell magyarázat, ám Forrai Eszter túlélő típus, összeszedve magát új kalandra indul.

Új kalandra, mint a mesében a legkisebb fiú, aki távol kerülve otthonától is feltalálja magát, bizonyít.

Forrai Eszter az évek során már bizonyította tehetségét, hűségét anyanyelvéhez, szerelmeihez, önmagához.

Klasszikus stílusú lírája, József Attilára, Weöres Sándorra emlékeztet, nem véletlenül volt egyik mestere, atyai jóbarátja Füst Milán.

A Felhőszakadás, újabb költeményeinek gyűjteménye a régi út folytatása, mégis más, érettebb hangú és hangulatú. Az útkeresés véget ért. Az értékek közül kiemelkedően fontos a költészet, az átélt élmények megéneklése maradt.

Dorosz Károly illusztrációi csak erősítik ezt az érzést, hiszen rajzai jól tükrözik a versek mondanivalójának érzésvilágát, további gondolkozásra, önmagunkban való elmélyülésre inspirálnak.

Sallai Éva

„Lírai költészete szinte izzik a papíron. Három fejezetre osztott versei életutat tükröznek, amely a szerelem végeláthatatlan ösvényén halad, a beteljesülés és a meghiúsulás között vergődve, hogy végül is feloldódjék a világra jött gyermekben. Nagyon kevés költő foglalhatta így versbe a szülői érzéseket úgy, amint azt Forrai Eszter teszi. Képépítkezése tudatos is, ösztönös is, nemegyszer lepi meg az olvasót telitalálataival. Stilizál, színbe öltöztet, elmélyülten keresi a hasonlatot. Költészete a szerelem mesterségesen fogant és táplált tenyészetéből nő ki, zsigerek és idegvégződés buja ütemére lüktet. Néhány szóban a női psziché ritkán látott rejtelseit tudja felszínre varázsolni. Csendes költő, egyszerű, szűkszavú. Ebben rejlik ereje. Boldoggá teszi a látás. Hírül kell adnia.”

Tűz Tamás

„Forrai Eszter csiszolt, átgondolt, természetes líraisággal fakadó költeményeinek tárgya a megélt pillanatok visszahozhatatlansága: legyenek ezek gyötrő vagy szépségükben emlékezetes pillanatok. Számára a szerelem, a barátság, az együttlét és a színes benyomások szerzésének pillanatai a szépek, a társtalanság, az elválás, hűtlenség és a nagyvárosi elesettség a legelviselhetetlenebbek. A szép pillanatait őrizni akarja foggal-körömmel is. A képek gyakorta Salvador Dalí szürrealista képeire emlékeztetnek, de lírája nem olyan grandiózus és hideg, mint Dalí világa, hanem mindenkor intim és a szép pillanatokra emlékezően nagyon is életigenlő.”

Sárközi Máttyás

„Kétségtelen, hogy az új nemzedék egyik legjelentősebb s legtöbbet ígérő költője a magas esztétikai tudású, tökéletes zenei ritmusú, a látás és meglevenítés erejében, a technikai tudásban páratlan Forrai Eszter.”

Megyery Sári

„Forrai Eszter különös alkatú lírikus. Költészete örökké változó végpontok közt pulzál. E mozgás hajtóereje az örök vágy, a végtelen érzékenység, akár az univerzum, akár egy porszem gigantikus vagy éppen „halandó” számára észlelhetetlen sóhajtásaira figyel. Forrai Eszter versei lírai életrajzok. Sorsának jogán nevét az asszonyköltők sorában Hervay Gizella, Beney Zsuzsa neve mellett említhetjük, akik a lelkükre mért tragédiákat költeményekké oldották, s így szenvedéseik gyökeréből kínzóan gyönyörű költészet növekedett.”

Gülch Csaba

„Forrai Eszter nem gondolatot fogalmaz meg, hanem érzést, de szigorú logikával. Ha a líra logika, akkor Forrai Eszter versei tételhez illő klasszikus példák. Az ő költészete igen magas színvonalú; nem közérthető, de érthető, érezhető líra. A tájak, tárgyak rendje szigorúan logikus, csak költészetében a táj, a tárgy nem naturalistán jelenik meg, nem is szimbolikusan, hanem a konkrétumot hangulatban kifejező képalkotás formájában. Legjobb versei a gyerekkor komor élményeiből táplálkoznak. E versekből látszik, hogy az élmény impresszióját milyen tökéletesen alakítja át lelkivilágában remekművé expressziókká.”

Máté Imre